

A róka zoknija és az adattárház

Abból az alkalomból beszélgetünk **Bánné Varga Gabriellával**, hogy a múlt év végén a **Typotex Kiadó** gondozásában megjelent könyve, **Az adattárház-készítés technológiája** mostanra nemcsak a kiadó honlapján és üzleteiben, de szélesebb körben is kapható (például a Bookline és különböző tankönyvforgalmazók is felvették kínálatukba).

- *Hogy adtad arra a fejed a mai világban, hogy szakkönyvet írj?*

- Évek óta tervezgettem a könyv írását, de túl elfoglalt voltam a komoly elmélyülést és sok időt kívánó íráshoz. Párhuzamosan oktattam a legújabb tananyagokat, alkalmaztam az ott javasoltakat projektjeimben, s rengeteg tapasztalatot gyűjtöttem a témát illetően. Két évvel ezelőtt több szabadidőhöz jutottam és végre el tudtam kezdeni a munkát.

- *Hogy kerültél kapcsolatba az adattárház témával?*

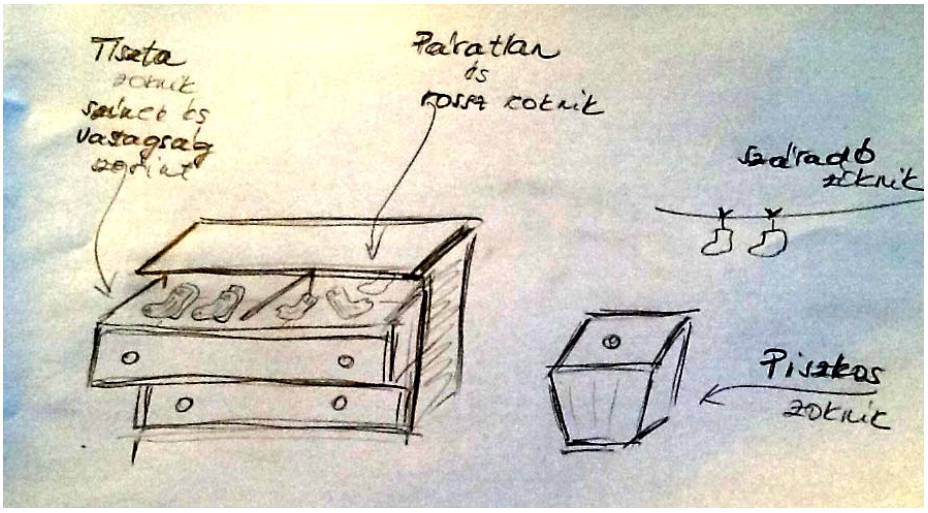
- Már hosszú évek óta foglalkoztam tranzakciós rendszerek készítésével, különböző módszertanok oktatásával, amikor egyszer egy kolléga kezembe nyomott egy könyvet azzal a felkiáltással, hogy „nézd milyen fantasztikus többdimenziós adatbáziskezelők” jelentek meg a piacon! A könyv címlapján természetesen egy kocka volt. Picit belenéztem, majd azt mondtam, lehet hogy hitetlen vagyok vagy túlságosan „ódivatú”, de ezt én relációs adatbázisban is meg tudnám oldani! Na ekkor kezdtem utánajárni a témának és rájöttem, hogy már terveztem dimenzionális modellű adatbázist, csak nem tudtam, hogy így hívják és hogy ez egy külön szakterület. Elkezdtem tanítani az Oracle Hungary-ben a rendelkezésre álló tananyagokat, megismerkedtem Kimball dimenzionális tervezési módszerével majd egyre több ilyen jellegű munkám adódott.

- *Mennyire vetted „komolyan” a módszertant?*

- Ugyanazt éreztem, mint más módszertanoknál: a „józan (paraszti) ész” megfontolásait, a figyelmes, odaadó tervezés lépéseit gyűjtötte össze Kimball egy módszertanba. Arra jó, hogy ne kelljen kitalálni mindenkinek elölről a javasolt technikákat, és hogy a tipikus hibákat elkerüljék. Ugyanakkor a gyakorlatban, a munkámban több olyan feladattal találkoztam az évek során, melyek megoldását nem találtam az irodalomban. Sajnos manapság úgy érzem, hogy a kidolgozott módszertanok, technikák megismerése és alkalmazása kicsit háttérbe szorult, gyakran elemzés, tervezés nélkül indul a fejlesztés.

- *Milyen gyakorlati tapasztalatokat láttál az adattárházak készítését illetően és a módszertanok használatát illetve nem alkalmazását illetően?*

- Kezdetben még a fogalmak értelmezése is problémát okozott, mit értünk adattárházon, mára ezen a területen sokat javult a helyzet. Sokszor kerültem kapcsolatba úgynevezett adattárház rendszerekkel és elszörnyedve tapasztaltam, hogy lehet, hogy adattárháznak nevezik a rendszert, de az nem több vagy nem sokkal több mint a forrásrendszerek adatainak egy adatbázisba „összehozott” másolata. Sok esetben nem készítettek dimenzionális modellű adatpiacot, így adódhatott például a következő eset: évekkel ezelőtt fejlesztettünk egy dimenzionális adatpiacot, amelyet Discovererrel kérdeztünk le. Amikor a felhasználó meglátta a lekérdezést, csodálkozva kiálltott fel: Jé ez ilyen gyors? Eddig azt tapasztaltuk, hogy a Discoverer nagyon „lassú”!!! El kellett magyaráznunk, hogy mitől ilyen hatékony a mi rendszerünk. Láttam sok százmilliós befuccsolt fejlesztéseket is. De a sok furcsa tapasztalat helyett hadd hivatkozzak egy gyerekmesére. Tavaly jelent meg újra a Pozsonyi Pagony kiadásában a Róka zoknija mesekönyv 1-2 éveseknek. Szegény róka felkel reggel és nem találja a zokniját, benéz a nagy faládába, a fiókos szekrénybe, az almáriumba, a szőnyeg alá, stb. A gyerekek közben nyitogathatják az említett tárolók papírfedelét a könyvben, míg meglelik a róka egyik majd másik zokniját. Tudom, hogy nem lenne a mese, ha a zoknik tárolása célirányos lenne, azaz egy fiókban tárolná a róka a tiszta, jó zoknikat színenként, vastagságuk szerint rendezve, külön kerülnének a hibás, páratlan, javítandó (stoppolásra váró zoknik, hiszen a róka körme elég hosszú) vagy a mosásra váró piszkosak, esetleg a száradók. Ahogy felsoroltam ezeket, jöttem rá, hogy már elemzést is végeztem, hiszen a zoknik jellemzőit, állapotukat próbáltam meghatározni, vagyis dimenziókat kerestem. Megpróbáltam a könyv stílusában lerajzolni az előbb mondottakat:
-

- *Mi volt a fő célod a könyvvel?*

- Szerettem volna a különböző adattárház-készítési megközelítéseket bemutatni és összehasonlítani, az adattárház és BI projektek során előforduló fejlesztési lépéseket, fogalmakat definiálni, a dimenzionális modellezés technikáját részletesen ismertetni, kiegészítve azt számos saját fejlesztési megfontolással. A könyv alapjában eszközfüggetlen technológiai kézikönyv. Fontosnak tartottam a teljes adattárház építési folyamat során használatos szoftvereszközök típusait bemutatni és a velük szemben támasztott elvárásokat definiálni, s végül, de nem utolsó sorban az Oracle eszközeit megismertetni az olvasókkal az előző kategorizálás szerint. Hogy az eszközök pozicionálására a fejlesztési folyamatban milyen szükség van, egy furcsa esetet kell megemlítenem: többször fordultak hozzám ilyen vagy hasonló kérdéssel: ha a Warehouse Builder (vagy más eszköz) tanfolyamára elmegyek, akkor ugye tudni fogok adattárházat építeni?

- *Hogyan próbáltad a technikákat minél szemléletesebben bemutatni?*

- Nos a róka zoknijánál kicsit szakmaibban: a könyvet végigkíséri egy egységes esettanulmány, amiben nemcsak a szokásos értékesítési modellt lehet bemutatni, hanem gyártási folyamatot is lehet elemezni és elég finom ügyfélelemzéseket is tárgyalunk egészen a “churn” analízis egyszerű megoldásáig. Néha természetesen kellett más példákat is bemutatni, hiszen egy feladaton minden nem szemléltethető. Erre szoktam azt mondani, hogy rengeteg rendszert csináltam, jól látom és érzem a “pattern”-eket, de minden projekt hoz valami újat és ezért olyan izgalmas! Ezt az érzést kívánom az Olvasóknak is !

A róka képét a Pozsonyi Pagony Kiadó engedélyével használtuk.